

svaret. Jeg vil lægge dem paa Sinde Biskop Rørdams Ord i det kirkelige Udvalg, hvilke jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Jo mere vi kunne sikre os, at den store Hob, ogsaa de, som ere ikke blot ubevidste som Kristne, men bevidste Modstandere af Kristendommen, ikke trænge sig ind og gøre sig gældende, des mere sikre vi os imod, at den folkekirkelige Forfatning skulde tilintetgøre eller gøre Vold paa Jesu Kristi Kirke. For Resten vil jeg tilføje: Hvis den vilde gøre det — Jesu Kristi Kirke skulde nok staa alligevel“. Det tror jeg ogsaa. Rigsdagen kan ikke hindre Livets Fremgang, men den kan forhale den, og den kan ogsaa fremme den.

Jeg skal dernæst omtale § 40, der er sat ind oppe i Landstinget, og ifølge hvilken der gives 25,000 Kr. til Præster, der ere blevne forbigaaede ved Embedsbesættelser. Den Forandring i Præstekaldelsesmaaden, som er sket ved Menighedsraadsloven af 1903, og som i det væsentlige er bleven praktiseret paa samme Maade indtil Dato, har fremkaldt uheldige Avancementsforhold for adskillige Præster, idet nogle ere blevne siddende meget længe i deres Embeder. Maaske have de ikke haft Betingelser for at avancere, maaske har det ogsaa været rent personlige Grunde, der have gjort, at de ikke ere blevne forflyttede; men det forekommer mig, at der er gjort disse Præster Uret, og der vil være al Grund til at give disse Præster et Tillæg, om ikke for andet, saa for deres Familiers Skyld. Nu kommer denne Menighedsraadslov akkurat ligesom de tidligere uden en Præstelønningslov, og det forekommer mig, at skulle vi have en Præstelønningslov, saa kan det ikke nytte at skyde denne ud i en ganske ubestemt Fremtid og sige til Præsterne: I skulle nok faa en saadan en Gang. Nej, det er netop den nuværende Generation af Præster, der skal have en anden Præstelønningslov, fordi Kaldelsesmaaden er bleven en anden. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om — og jeg tror ogsaa, at han har det stærkt under Overvejelse —, at vi maa faa en Præstelønningslov saa hurtigt, det kan lade sig gøre, helst saaledes, at den kunde træde i Kraft samtidig med Menighedsraadsloven.

Til Slutning vil jeg udtale, at jeg gerne ser, at dette Lovforslag bliver gennemført, men kun i en Form, som kan være til Gavn for Livet i den danske Folkekirke.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Moltesen: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning for at svare paa et Par Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem sagde, at jeg havde fejlet Symbolerne til Side som ret underordnede. Jeg vil forvare mig mod det. Jeg er bleven misforstaaet der. Symbolerne staa for mig, som jeg ogsaa sagde, som monumentale historiske Udtryk, som Vidnesbyrd om hver Tids betydeligste Tro og dybeste Fromhed i Forbindelse med den rigeste Kultur, og som saadanne staa de og ville de staa stadigvæk som historiske Milepæle.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord i Anledning af det ærede Medlems (Borgbjerg) Beskyldning mod det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) for at have begaaet en politisk Forbrydelse ved i sin Tid at rejse Kravet om en Kirkeforfatning — jeg føler mig nemlig meddelagtig i denne „Forbrydelse“. Jeg mener, at det, det ærede Medlem fra Ringkøbing gjorde den Gang, var ikke andet end at prøve paa at opfylde Grundlovens § 75. Thi at § 75 i Grundloven forudsætter en samlet Kirkeforfatning, det kan efter min Mening ingen, der kender noget til de historiske Forhold, være uvidende om. Jeg behøver blot at fremhæve, at Monrad, Grundlovens Forfatter, siger, at det er Meningen; han siger, at det er Grundlovens Mening, og svækkes en Paragraf, fordi man tror at kunne tage sig det let dermed, svækkes ogsaa alle de andre. Og den Mand, der mest genialt bekæmpede denne Bestemmelse, og som jeg i og for sig ogsaa paa dette Punkt er enig med, nemlig Grundtvig, siger det samme, at det er Meningen med § 75, at vi skulle have en samlet Kirkeforfatning. Der ligger altsaa „Forbrydelsen“ og ikke paa noget andet Punkt. Men dermed er ikke givet, at vi ere forpligtigede til at opfylde denne Paragraf nu eller til et andet bestemt Tidspunkt. Hvornaar det skal være, det maa Livet bestemme. Men det var en Handling, som jeg synes, Grundloven krævede, den Gang det Parti kom til Magten, der vilde Grundlovens hele og fulde Opfyldelse. Men det er jo tydeligt nok, at det evangelisk-lutherske og Folkekirken Rammer nu for Tiden ere for snævre for adskillige, og det kan jeg saa godt for-